

ли, — пешеходъ човѣкъ не настига на пѣтъ. Хе, хе, ходенето стопля човѣка тѣй, както не може да го стопли никое лѣкарство. Ето, щомъ ни огрѣ слънцето, свѣтна ни предъ очитѣ: иде ми да хвъркна!

Разбира се, надъхваше ме и Тракия: красота, ви казвамъ! Прѣчеше ми, наистина, голо то бърдо отдѣсно, задъ което сегисъ-тогисъ се озбваше Стара планина съ скалиститѣ си върхове. Но азъ се бѣхъ вече убедилъ, че това голо бърдо е наистина Сръдна гора, та я бѣхъ отписалъ отъ сърдцето

Старо-загорскитѣ бани

си: нищо не чини! А какъвъ просторъ бѣше на югъ! Сега вече можахъ да се убедя, че картата е вѣрна: далечъ, въ нѣкакви дълбочини, се чертаяха Сакаръ баиръ и Родопитѣ. Но картата нищо не говори на сърдцето, истина ви казвамъ. Елате тукъ да видите, какво е това ограждане на Тракия отъ планини! Ако не е тоя опакъ Стоянъ, азъ бихъ седналъ на нѣкоя отъ купчинитѣ камъни край шосето и съ часове бихъ следилъ очертанията на далеч-